

РЕШЕНИЕ

№ 5826

гр. София, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 16.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **8408** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-чл.207 от АПК.

Предявен е иск с правна квалификация чл.1 ал.1 ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Т. Д. Т. за осъждане на ответника СДВР да му заплати обезщетение на претърпени неимуществени вреди в размер на сумата от 4 000.00 лева, заедно със законната лихва, считано от 27.08.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

В обстоятелствената част на исковата молба се излагат следните релевантни за спора твърдения: Издадена е била заповед № 1250/04.06.2019г. за задържането му за срок от 24 часа, която е била отменена с влязла в законна сила съдебно решение № 265005/05.11.2019г. по нахд № 11402/2019г. на СРС, НО, 135 състав. По време на задържането му в 06 РУ на СДВР ищецът е претърпял унижение, психическо напрежение, неизвестност, безпокойство. В същия ден /04.06.2019г./ неговата майка е претърпяла хирургическа интервенция и той е трябвало да отиде до болницата, за да я види и занесе вода и хигиенни материали. Задържането в ареста осуетило изпълнението на този негов синовен дълг и задължение, а това породило в него чувство на безпомощност, че не може да помогне на майка си и чувство на неизвестност, защото не е знаел в какво състояние е тя и как е преминала операцията. По време на задържането си е бил лишен и от адвокатска защита. Фактът на задържането му е станал достояние и в негова работна среда, което е довело до

създаване на непоносима спрямо него атмосфера от страна на ръководството и на неговите колеги, изразяваща се в насмешки, подигравки, отдръпване от комуникиране с него. Нещо повече, това задържане е повлияло на поставената му оценка за изпълнение на задълженията му за второто тримесечие на 2019г., което е рефлектирало и върху размера на полученото от него допълнително материално стимулиране. Излага се, че поставената оценка 4 „приемливи резултати“ била следствие единствено на факта на неговото задържане, без да е взето предвид цялостното изпълнение на служебните му задължения.

Съдът е сезиран с осъдителен иск за сумата от 4 000.00 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, както и направените по делото разноски, за които е приложен списък по чл.80 ГПК. В проведеното открито съдебно заседание на 16.07.2021г. ищецът се представлява от адв. Й. С., която моли да се уважи исковата претенция, като се определи размера на претърпените вреди по справедливост.

Ответникът – СДВР, чрез процесуален представител юрк. Х. Х. е депозирал на 24.09.2020г. писмен отговор по чл.131 ГПК във вр. чл.144 АПК, в който е посочено, че не са осъществени в своята кумулативност предпоставките по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, за да бъде ангажирана отговорността му по този ред. Недоказано е причиняването на вреди, както и причинно-следствената връзка между увреждането и незаконосъобразния акт, от който те са произтекли.

Чрез своя процесуален представител юрк. В. в хода на устните състезания излага, че исковата претенция е неоснователна, като поддържа подробните правни аргументи в защита на това становище в депозирания писмен отговор. Акцентира се върху недоказването на твърдението за настъпил вредоносен резултат, който да е в пряка причинна връзка с незаконосъобразно действие на СДВР. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заклучението на прокурора от Софийска градска прокуратура е, че исковата претенция е неоснователна. Алтернативно, в случай, че същата бъде уважена, моли съдът да редуцира нейния размер.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, след извършена преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото писмени доказателства, доводите и становищата на страните по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 1250/04.06.2019г., издадена от полицейски орган- мл.инспектор в 06 РУ на СДВР на основание чл.72 ал.1 от ЗМВР е наредено задържането на Т. Д. Т. за срок от 24 часа.

С решение № 265005/05.11.2019г. по нахд № 11402/2019г. на СРС, НО, 135 състав е била отменена, поради незаконосъобразност заповед № 1250/04.06.2019г., издадена от полицейски орган- мл.инспектор в 06 РУ на СДВР.

С решение № 1886/13.03.2020г. по адм. дело № 13990/2019г. на АССГ, VIII КС е оставено в сила решението на първоинстанционния съд.

Видно от формуляр за оценка на изпълнение на длъжността „старши инспектор“ в дирекция „Контрол на медицинските дейности и оценка на качеството“ в ИА „Медицински надзор“ за периода 01.01.2019г.-31.12.2019г., на Т. Д. Т. е поставена оценка „изпълнението отговаря не напълно на изискванията“. Като мотиви за това са посочени, че „през посочения период не реализира целите, поставени в индивидуалния план за работа. Изготвените и представените от служителя преписки

не са добре структурирани и аргументирани. Не участва активно по време на проверки, проявява незаинтересованост при събиране и обработване на документацията. Не изготвя в срок констативни протоколи от извършени проверки. Не проявява отговорност и съзнателност при изпълнението на поставените задачи. Не спазва трудовата дисциплина. Не притежава умения за работа в екип.“

Представени са формуляри за оценка на резултатите, постигнати от Т. Д. Т., видно от които за периода 01.04.2019г.-30.06.2019г. е дадена оценка 4 „приемливи резултати“, за периода 01.07.2019г.-30.09.2019г. оценката е 3 „добри резултати“, а за периода 01.10.2019г.-31.12.2019г. оценката е 4 „приемливи резултати“. Въз основа на тези резултати на ищеца е изплатено и допълнително възнаграждение за съответните периоди.

В процеса са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелите Ц. Г. Е. и М. М. М..

В показанията си свидетелят Ц. Е. излага, че през м.06.2019г. Т. Д. Т. му се е обадил по телефона, като са се видяли на следващия ден и той е бил много разстроен. След това се преустановили своите контакти, той се е затворил в себе си и близо 5 - 6 месеца не са се чували дори по телефона, при положение, че преди това са се виждали по два пъти в седмицата. За случая му разказал, че със семейството си са били вкъщи, дошла е полиция и са го арестували. Оттогава той се променил. Обяснил му, че възникналата ситуация е била по сигнал на съседни, които били чули някакви караници в жилището му. Затова полицията е дошла за него. Т. Д. Т. му споделил, че е бил задържан, отведен от дома си и заведен в районното управление, където е престоял 24 часа. След това свидетелят му звънял, но ищецът дори не си вдигал телефона. Той се затворил в себе си, не искал да комуникира с никой. Майка му преди това била болна в болница и преди този инцидент той ходел при нея на свиждане. Свидателят предполага, че на ищеца му са се натрупали много трудности. Ищецът имал семейство и две деца, като това събитие се е отразило на тях. Тези депресивни състояния на затвореност и на изолация продължили дълго време. Пет - шест месеца не са имали никакви контакти помежду си. Свидателят му е звънял, но ищецът не си е вдигал телефона, или ако вдигне телефона отказвал срещи, сбирки с други хора. Свидателят и ищеца се познавали от 2014-2015г., когато са работели заедно, но той никога не е имал наблюдения, че Т. Д. Т. е агресивен или, че може да направи нещо, с което да предизвика полицията да го арестува. Колегите му забелязали, че е по-затворен, по-различен, а не както преди това. Ищецът е споделил на свидетеля също, че след като колегите му са разбрали, че е бил арестуван, те са го гледали все едно, че е престъпник. Ц. Е. уточнява, че с ищеца са се чули само телефона на другия ден след задържането, но не са виждали. След това той е отказвал контакти, при опит да се свържат с него и около 6 месеца не са виждали. През зимата на 2019 г., около празниците, започнали да възстановят техните обичайни срещи. Когато са се събирали през м.12.2019г., ищецът е избягвал да говори за този случай и да коментира с други хора задържането си. Събитието е повлияло на психиката му, станал по-различен човек, интересувал се да търси помощ от психотерапевт. След като възстановили отношенията си, Ц. Е. забелязал притеснения в него, които са били породени от срам от задържането му.

Свидетелката М. М. М. обяснява, че познава Т. Д. Т. от месец септември 2017 година, като заедно с него са работили в ИА „Медицински надзор“. Около година и половина са били заедно в една стая, като отношенията им били колегиални.

Свидетелката забелязала, че е настъпила промяна в поведението на ищеца, като той престанал да общува с колегите си, станал мълчалив и неконтрактен. Попитала го какво става и тогава от него разбрала за това, което е преживял и че е бил задържан. Имало шушукания по коридорите, че нещо се е случило с него, че е претърпял някакъв инцидент и е бил задържан. Той се чувствал засрамен, а промяната при него била очевидна. Може би около 3-4 месеца той не бил в добро психическо състояние и това се отразило на оценката на неговата работа от ръководителите му, като получил по-ниска оценка за изпълнението на задълженията си. Т. Д. Т. се чувствал неудобно от това, което му се случило, спрял до комуникира с колегите си, като дори обмислял да смени работата си, за да престанат коментарите по негов адрес. Преживеният емоционален срив е повлиял на професионалното му поведение и на работата му. След като минало време той се успокоил. Колегите му се отнасяли различно към него, във връзка с този инцидент. Имало недоброжелателни и иронични подигравки и подмятания за него. Свидетелката чула, че с него е бил проведен разговор за това доброволно да напусне работата си, защото вреди на имиджа на Агенцията. Ищецът е споделил, че по време на неговото задържане майка му е била на болнично лечение и той е трябвало да ѝ занесе лекарства. Ищецът бил в нормални колегиални отношения с прекия си ръководител преди задържането му, но след това се говорело открито и недвусмислено, че той има проблеми в работата и че нещо се случва с него. Свидетелката не знае, дали полученото допълнително възнаграждение от Т. Д. Т. за второто тримесечие на 2019 година е било по-ниско от това за първото тримесечие на същата година.

При извършения личен разпит на ищеца Т. Д. Т., същият посочва, че на 04 юни 2019 година в 14:30 часа е бил задържан в дома ми от двама полицаи мъж и жена, които били повикани от негов съсед. Той бил отведен в 06 РУ, като задържането му продължило 24 часа. През това време служителите в районното управление не му дали обяснение защо е задържан. Поискал да се свърже с адвоката си, но не му позволили. Обискирали го и му връчили заповед за задържане и след това го затворили в една килия. Адвокатът му пристигнал в районното управление, но той научил за задържането от съпругата му. Не е бил разпитан в присъствието на адвокат си. Не може да си спомни защо в деня на задържането не е бил на работа. След освобождаването му от ареста отново никой нищо не му казал. В деня на задържането неговата майка е била в болница и той е трябвало да ѝ занесе лекарства. Спомня си, че през деня е имало конфликт между него и съпругата му, но твърди, че не са прекривали нормалните житейски граници. Когато дошли полицаите те спокойно си стояли вкъщи и гледали телевизия. Обсъждал е случая със своя адвокат, но не в подробности, че е бил задържан за домашно насилие.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, обосновава следните правни изводи :

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията.

Отговорността по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди по своя характер е обективна, т.е. не е необходимо наличие на вина. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините носят отговорност за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност,

като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Разпоредбата урежда предпоставките, при които възниква задължение за поправяне на причинените вреди, като фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали те са причинени виновно от отговорното длъжностно лице. Пасивно легитимираният ответник по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, срещу когото следва да се предяви иска за обезщетение, съгласно чл. 205 от АПК е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Под „орган” и по смисъла на § 1 т.1 ДР на АПК в случая се има предвид този държавен орган, чиито длъжностни лица със своите действия и/или бездействия са причинили вреди на граждани. Ето защо, СДВР, като административен орган се явява надлежния ответник по предявения иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът Т. Д. Т. извежда своята претенция за обезвреда от твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издаден административен акт, който е отменен по съдебен ред.

Налице е първата и главна предпоставка за уважаване на исковата претенция, тъй като заповед № 1250/04.06.2019г. на мл.полицейски инспектор от 06 РУ на СДВР е отменена с влязло в законна сила съдебно решение № 265005/05.11.2019г., постановено по нахд № 11402/2019г. на СРС, НО, 135 състав.

Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. по т.гр.д. № 3/2004г. на ОСГК на ВКС на РБ „държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган – т.е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално-правни и процесуални норми.....Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетението“.

Освен незаконосъобразността на административния акт, за наличието на непозволено увреждане, следва да се установи настъпила вреда, която е в пряка причинна връзка с деянието.

Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното действие на ответника. На репариране подлежат и вътрешните, душевни състояния тогава, когато справедливостта налага същите да бъдат възмездени, но настъпването им не се предполага, а подлежи на главно и пълно доказване в процеса. В правната теория е

прието, че обезщетението за неимуществени вреди е с компенсаторна функция, доколкото е възможно да бъдат възстановени вредите в техния паричен еквивалент. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост при съобразяване на всички конкретни обективно съществуващи обстоятелства и практиката на съдилищата.

Т. Д. Т. твърди, че е изпитал безпокойство, унижение, безпомощност и неизвестност. Емоционалното състояние на един човек, свързано с напрежение, притеснение, подтиснатост, тревога безспорно представляват вид неимуществени вреди. За да бъде уважен искът по основание, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищеца неимуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразния акт на ответника. Увреденото психическо състояние следва да е от такова естество, че да е довело до промяна в качеството на живот и поведение на ищеца. За установяване на така посочените морални вреди бяха събрани и приети в процеса гласни доказателства. От показанията на свидетелите Ц. Г. Е. и М. М. М. се установи, че ищецът е преживял трудно ситуацията със своето задържане, затворил се е в себе си, станал е неконтактен и е спрял да комуникира със своите приятели и колеги. Състоянието му е било такова, че е рефлектирало и на изпълнение на служебните му задължения. Установи се и от приетите формуляри за оценка на работата на ищеца в ИА „Медицински надзор“, че в периода непосредствено след задържането му /04.06.2019г.-05.06.2019г./, а именно: до 30.06.2019г. той е получил ниска оценка 4 „приемливи резултати“. Коментарът на прекия ръководител от дата 01.07.2019г. е, че Т. Д. Т. не реализира целите, поставени в индивидуалния план за работа, не участва активно по време на проверките, проявява незаинтересованост, несъзнателност при изпълнение на поставените задачи, не спазва трудовата дисциплина и не изготвя в срок протоколите. Годишната оценка за изпълнение на длъжността за периода 01.01.2019г.-31.12.2019г. е „изпълнението отговаря не напълно на изискванията“ и същата е по-ниска от тази за предходната година, която е била „изпълнението напълно отговаря на изискванията“. От друга страна по време на задържането и извършване на процесуалните действия, на ищеца не е била осигурена адвокатска защита от посочения негов адвокат Д. Б. Т., което обстоятелство е засилило чувството му на тревожност, безпомощност и страх от неизвестното развитие на ситуацията.

Съдът приема, че се касае за действително увреждане, пряко причинено от поведението на ответника, както и за настъпили изменения в психическото състояние, емоционална стабилност, разположение на духа на ищеца, които са дали отражение и са променили качеството на неговия

живот. Ето защо съдът приема, че изпитаните от ищеца чувства на напрежение, безпокойство, унижение, безпомощност, срам, неудобство са намерили значимо проявление в обичайния му начин на живот, като емоционалното състояние на Т. Д. Т. е породено единствено от факта на наложената спрямо него незаконосъобразна принудителна административна мярка.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, като следва да бъдат отчетени онези обективно съществуващи обстоятелства, които са от значение за конкретната личност. Преценката не е абстрактна, а се базира на характера и степента на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Необходимо е да се съобрази, как това се е отразило на физическото здраве, психиката, на контактите и социалния живот на ищеца, на положението му в обществото, работата, в т. ч. върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план, както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая.

В практиката на ВКС на РБ е застъпено и разбирането, че за удовлетворяването на изискването за справедливост по чл.52 от ЗЗД при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди, трябва да се отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, които поначало са различни във всеки отделен случай, тъй като част от гореизброените критерии и обстоятелства, релевантни за определяне размера на дължимото обезщетение, могат да са подобни или дори еднакви (по вид или в количествено измерение) при съпоставка на отделни случаи, но изключително рядко те могат да са идентични изцяло. В резултат на незаконосъобразното задържане на 04.06-05.06.2019г. ищецът е преживял безпокойство, тревожност и психически срив със засилен интензитет. Освен това задържането му несъмнено е провокирало негативно отношение към него у някои негови колеги, като накърнената му лична и професионална репутация също не подлежи на пълно оздравяване, независимо от признаването на наложената ПАМ за незаконна. Емоционалното състояние на ищеца, провокирано от стрес и напрежение в резултат на задържането се е отразило при изпълнение на ежедневните му служебни задължения.

Понятието "справедливост" по см. на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, реално съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Този размер се формира по справедливост, като зависи от степента, характера, интензитета на преживените болки и страдания от ищеца. Макар посочените вреди да нямат паричен еквивалент, съдът приема, че претендираната от ищеца сума от 4 000.00 лв. е прекомерно завишена. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен на претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. Изхождайки от времетраенето на увреждането- около 3-4 месеца, доказаните душевни страдания и общото психическо състояние на Т. Д. Т., съдът намира, че справедливият размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 500.00 лв. Предвид уважаване на основния иск, следва да бъде уважен и акцесорния такъв с правно основание чл.86 ал.1 от ЗЗД за присъждане на законната лихва върху сумата, считано от 27.08.2020г. /датата на предявяване на иска / до окончателното изплащане на вземането. Исковата претенция до пълния предявен размер следва да се отхвърли.

В тази връзка доказан е и третият елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ – наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между вредата и незаконосъобразния акт на ответника.

В заключение, осъществени са в тяхната кумулативност всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, защото е налице незаконосъобразен административен акт, отменен с влязло в сила съдебно решение, реално увреждане на Т. Д. Т. и пряка причинна връзка между вредата и задържането, поради което исковата претенция за присъждане на обезщетение за понесени неимуществени вреди следва да бъде уважена в посочения от съда размер от 500.00 лева.

На основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ /нова, обн. ДВ.бр.94/2019г./ ищецът има право на присъждане на разноски, съразмерно с уважената част от иска. Ищецът е извършил разноски, които са доказани в размер на сумата от 510.00 лева и представляват заплатена държавна такса от 10.00 лева и адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от адв. Й. С. в размер на 500.00 лева. Съразмерно с уважената част от исковата претенция, разноските се определят на стойност от 63.75 лева.

Мотивиран от гореизложеното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град,**

II-ро отделение, 22 състав на основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на **Т. Д. Т. ЕГН [ЕГН]** сумата от 500.00 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение на претърпени неимуществени вреди, заедно със законната лихва, считано от 27.08.2020г. до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, предявен от **Т. Д. Т.** срещу СДВР за разликата до пълния претендиран размер от 4 000.00 /четири хиляди/ лева.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на **Т. Д. Т. ЕГН [ЕГН]** от [населено място], район „О. купел“, ул.“688“ № 3А, ет.2, ап.6 сумата от 63.75 /шестдесет и три лева и седемдесет и пет стотинки/ лева на основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен Административен Съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: